V I R U S U L

sau

CEL CE ESTE

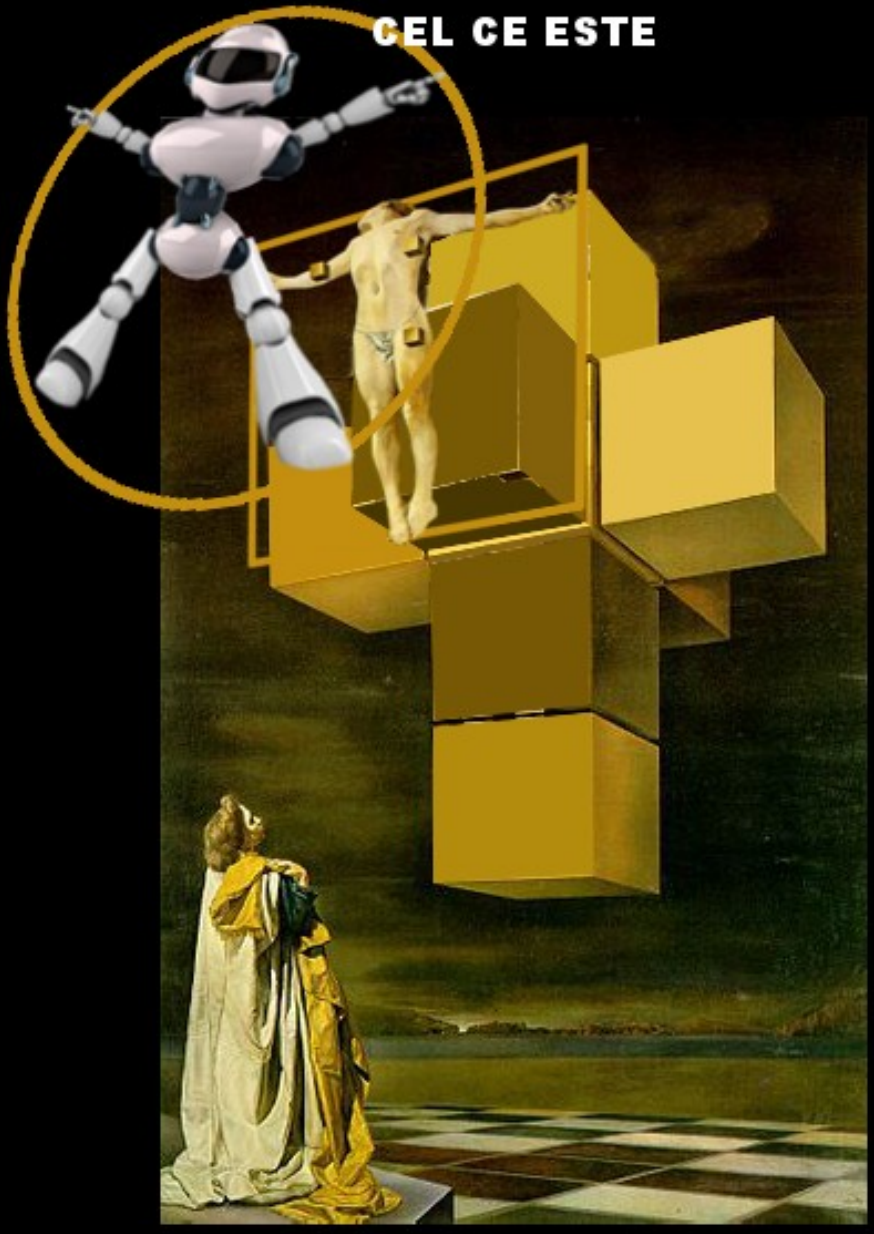

de la Zargunar

Nr. 32/2024

CENUȘĂREASA

Celebrul basm Cenușăreasa are peste 4000 de ani vechime și este răspândit în Asia, India, Africa, Orientul Mijlociu, Europa și America de Nord, în versiuni diferite. Numai în Europa se cunosc peste 500 de variante, în unele diferind chiar și personajele. Nimeni nu știe unde și când a luat naștere povestea *Cenușăresei*, și nimeni nu a găsit o explicație plauzibilă a modului în care această poveste a putut să ajungă la Huarochiri[1], sau în Samoa, și să se încrusteze acolo în miturile naționale sacre sau să fie răspândită printre zuluși și boșimani, indieni roșii și eschimoși.[2]

În epoca modernă, povestea Cenușăresei încă există și are multe adaptări în diferite tipuri de literatură, chiar în cântece și filme. Versiunea lui Charles Perrault introduce chiar două personaje noi: *zâna mamă* și *dovleacul*.

La invitația *The Folk-Lore Society*, Marian Roalfe Cox a realizat volumul **Cinderella - three hundred and forty fine variants** (Cenușăreasa - trei sute patruzeci de variante distincte), care conține variante ale clasicei povești *Cenușăreasa*, răspândite pe tot globul. Din ele se desprinde următoarea idee fundamentală a basmului Cenușăreasa: *fiica unui rege sau a unei regine încoronate de stele, fuge din casa ei princiară pentru a scăpa de o căsătorie neplăcută. Deghizată sub o mantie din piele de măgar, de pisică, sau de șoarece și devenită de nerecunoscut, ea se angajează ca slujnică, păzitoare de gâște, ca sculer sau în altă calitate la fel de meschină și își uimește vecinii apărând la biserică sau la celebrul bal într-o succesiune de rochii care trezesc uimirea. Identificată de viitorul soț cu ajutorul unui inel, brățară sau pantof, povestea are un final fericit*.

Cu alte cuvinte întâlnim, sub forma unor întâmplări de basm, fazele replicării unui virus cu genom tip ARN. Cei doi acizi ribonucleici ai genomului viral sunt ca frate și soră, precum Adam și Lilith (prima soție a lui Adam), Isis și Osiris, Sulamita și Solomon din *Cântarea Cântărilor*.

De exemplu, în mai multe părți ale Europei, povestea *Cenușăresei* este cunoscută sub numele de "*Fratele și sora*", iar aventurile eroinei pornesc de la refuzul acesteia de a da curs propunerilor fratelui ei. Știm, din legenda lui Lilith, că aceasta vroia egalitate de gen și, ca urmare, l-a părăsit pe Adam, zburând din Paradis, pentru a-și câștiga independența.

Băștinașii din Insulele Sandwich au o tradiție conform căreia la început nu a existat decât apă, până când divinitatea, sub forma unei păsări mari (virionul), a coborât de sus și a depus un ou în mare (citoplasma celulei). Acest ou s-a spart și din el a ieșit Hawai (genomul viral).

Despre virus, știința nu știe cu exactitate decât că un Acid ribonucleic va fi inserat în ADN-ul celulei (într-un fel putem spune că s-a căsătorit cu acesta), dar nu știm ce face al doilea ARN. Dacă ne luăm după unele din variantele poveștii Cenușăreasa, cel de-al doilea ar fi regina care moare, lăsându-l pe rege văduv și impunându-i acestuia să nu se căsătorească decât cu o femeie mai frumoasă, mai realizată și mai înțeleaptă decât ea (ca în basmul ”Piele de măgar” a lui Charles Perrault), ori cu cea căreia i se potrivește brățara ei (ca în basmul Prințesa în costum de piele). În basmele cu proba inelului sau a pantofului primite de la un personaj supranatural (pește ca în basmul Yeh-hsien, o păsărică albă ca la Frații Grimm, o vacă galbenă ca în Cenușăreasa lui Lin Lan), întreprinsă de un prinț tânăr, este vorba de un ARN viral clonat. Se știe că, la asamblare, virusul întâmpină câteva probleme. Genomul este lung și pentru a încăpea în capsidă (adică brățara sau pantoful din basm) trebuie să se răsucească în ”inele” foarte mici, de aici și condiția impusă candidatelor la căsătorie, să li se potrivească inelul.

Prima fază a replicării virusului, Decapsidarea, poate fi privită și ca fuga ARN-ului viral, Cenușăreasa, în cazul basmului nostru.

În basmul ”Prințesa în costum de piele”, atunci când regele dorește să se recăsătorească cu nimeni altcineva decât fiica sa, aceasta a alergat pe terasă și a sărit peste zidul palatului. Când s-a

---

1 Popoare care locuiau în regiunea Huarochiri din centrul Peruului.

2 Așa cum argumentez în cartea ”Virusul sau Cel ce este”, toate miturile derivă din discuțiile purtate în viziuni, provocate prin diferite tehnici ezoterice, cu genomul străin din ADN-ul nostru, inserat acolo în timpul Pandemiei primordiale sau cucerirea Terrei de o civilizație de tip Borg.

făcut ziuă şi poarta oraşului a fost descuiată, ea a ieşit până dincolo de ziduri. Apoi şi-a întors faţa de la cetatea tatălui ei şi a fugit.

A doua fază, Transcriptaza inversă prin care ARN-ul se ”deghizează” în ADN, este mantia din piele de măgar sau blană de pisică pe care Cenușăreasa o folosește pentru a nu fi recunoscută. Să ne amintim că și Adam și Eva se îmbracă în piei după alungarea lor din Grădina Edenului.

*În basmul lui Charles Perault ”Piele de măgar” se povestește că sfătuită de o zână (**naşa**, care locuia la o oarecare distanță, într-o grotă îndepărtată, făcută din perle și somptuos împodobită cu coral), prințesa care urma să fie obligată a se căsători cu tatăl ei, se îmbracă cu piele măgarului sacrificat de rege pentru a-i face pe plac, și părăsește palatul*.

Și în basmul lui Joseph Jacobs, ”Piele de pisică”, eroina primește o haină din piele de pisică, pe care o îmbrăcă, și legându-și celelalte haine fuge în pădure.

A treia fază, Integraza, adică inserarea genomului viral în ADN-ul unei celule, poate fi echivalată cu recăsătorirea regelui și cu angajarea Cenușăresei în diverse funcții (slujnică, paznic la gâște, sculer), datorită răutății mamei vitrege.

În Danemarca, *Cenuşăreasa* se numește *Fiica regelui din movilă*, iar în Iutlanda *Prințesa de pe insulă*, movila sau insula fiind genomul ADN.

În unele versiuni ale *Cenuşăresei*, eroina este ascunsă, pentru siguranţa ei, într-un sfeşnic mare de argint. Acest sfeşnic este cumpărat de un prinţ, care este uimit să constate că se deschide şi conţine o fată frumoasă. În desenul de mai jos, figura acestei Fecioare a Luminii constituie sfeșnicul.

O altă versiune a *Cenuşăresei* o reprezintă ca fiind ascunsă, pentru siguranţă, într-un cufăr de aur. Servitorii care spionează prin gaura cheii o văd pe incomparabila domnișoară și, hotărâți să o vândă, vând cufărul și conținutul său în toată lumea. Mulți sunt gata să cumpere atrăgătoarea cutie, dar niciunul nu este dispus să facă o ofertă pentru fată și, prin urmare, servitorii o aruncă într-un tufiș de mărăcini (ADN).

A patra fază, Sinteza elementelor virale, cuprinde activităţile desfăşurate cu ajutorul prietenilor supranaturali, echivalenţe ale **transcripţiei** și **translaţiei**. Astfel, despre Lilith se spune că se culcase deja cu Samael, șeful demonilor, de la care a născut mai mult de o sută de „lilim” pe zi, impregnați cu ”sămânța” furată de la Adam. În alchimie, prin nunta Regelui şi a Reginei se va naște Copilul de Aur (noul ARN viral), misiune pentru care de fapt a și fost creat omul (procrearea de Dumnezei, adică de viruși). Fugind de casă, eroina intră într-o lume străină care îi cere să fie inventivă, energică și întreprinzătoare pentru a se reface, pentru a-și recâștiga rangul regal și pentru a se căsători cu prințul (al doilea ARN al genomului viral). Desigur, ingeniozitatea ei se limitează în mare parte la artele vestimentare și culinare, dar acestea erau, la urma urmei, cele două domenii în care femeile se puteau distinge în mod tradițional.

În basmul ”Cenușăreasa” al fraților Grimm, *eroinei i s-au luat hainele frumoase, au îmbrăcat-o într-un **halat gri vechi** și niște **pantofi de lemn** și au dus-o la bucătărie. De dimineața până seara a trebuit să muncească din greu. În fiecare zi, se trezea înainte de ivirea zorilor pentru a căra apă, a aprinde focul, a găti și a spăla. În plus, cele două surori făceau tot posibilul să o facă nefericită. O ridiculizau și aruncau mazăre și linte în cenușă, astfel încât ea trebuia să se așeze în acolo și să le culeagă. Seara, când era complet epuizată de muncă, nu avea un pat, ci trebuia să se întindă lângă vatră în cenușă. Întotdeauna arăta atât de prăfuită și murdară încât oamenii au început să o numească Cenușăreasa*.

A cincea fază, Autoasamblarea, adică adunarea într-un singur loc și într-o singură ”piesă” a tuturor elementelor virale pure identificate în celulă, printr-un mecanism echivalent inelului, brățării sau pantofului Cenușăresei.

A șasea fază, Liza, adică spargerea membranei și a peretelui celular în vederea eliberării, care poate fi considerată echivalentă cu pedepsirea neprietenilor Cenușăresei.

Astfel, în Cenușăreasa fraților Grimm, când cuplul a mers la biserică, sora cea mare era în dreapta, cea mică în stânga: porumbeii au ciugulit câte un ochi de la fiecare. Mai târziu, când au plecat de la biserică, sora cea mare era în stânga, iar cea mică în dreapta. Porumbeii au ciugulit celălalt ochi de la fiecare. Pentru "ticăloșia și răutatea" lor surorile sunt pedepsite cu orbirea pentru tot restul vieții lor.

Pedeapsa primită de surorile vitrege la Grimm este relativ blândă în comparație cu ceea ce li se întâmplă omologilor lor din alte culturi. O Cenușăreasă indoneziană își forțează sora vitregă să intre într-un cazan cu apă clocotită, apoi trupul acesteia este tăiat, murat și trimis mamei fetei drept "carne sărată" pentru următoarea masă. O variantă filipineză o arată pe mama vitregă și pe fiicele ei "trase în bucăți de cai sălbatici". Iar o soră vitregă japoneză este târâtă într-un coș, se prăbușește peste marginea unui șanț adânc și cade în gol.

În variantele basmului *Cenușăreasa* unele etape ale clonării virusului pot fi inversate sau omise ca în povestea indiană *Coborârea Soarelui*,[3] ceea ce împiedică recunoașterea cu ușurință a paralelei care există între clonarea unui virus de tip ARN și încercările la care este supusă Cenușăreasa.

Din timpuri imemoriale și prin convenție generală, Înțelepciunea sau Adevărul (genomul viral) a fost reprezentată ca o fată goală. În semnul tipografic prezentat mai jos, Timpul este văzut ajutând Adevărul să iasă dintr-o peșteră (nucleul celulei).

După peșteră, a doua locație convențională pentru Adevăr este fundul unei fântâni (nucleul, iar apa este citoplasma), iar în versiunile portugheză și siciliană ale *Cenușăresei*, eroina este plasată

3 În traducere literară, ar trebui să se numească Gloria Coborârii Soarelui, dar aceasta, spune traducătorul său, este doar învelișul fizic exoteric al unui înțeles mistic interior, care este Lustrația divină a Coborârii (Încarnării) Celui care a făcut Trei Pași, adică Vishnu sau Soarele, cel care mai târziu a fost Krishna sau Apollo hindus. Acești Trei Pași ai Soarelui indică nu Răsăritul, Zenitul și Apusul său, ci un ciclu oarecum inversat, adică Coborârea sa (apusul), perioada de întuneric și Răsăritul său. Pentru omul primitiv, aceste trei trepte mistice rezumau și simbolizau misterul nașterii și al morții, *lux ex tenebris*, o lumină orbitoare în întunericul cel mai profund, un corp ceresc condamnat să îmbrace mortalitatea și să sufere pentru o perioadă în această lume inferioară a întunericului, a nașterii și a morții.

acolo. Un Pește de pe fundul fântânii o conduce într-un palat de aur și pietre prețioase, unde își pune **pantofii** de aur. După cum se povestește în Sicilia, ea observă pe fundul unei fântâni o gaură din care strălucește lumina și, ridicând piatra din colț, intră într-o grădină frumoasă cu flori și fructe.

În timp ce se ascunde în fântână, ea este zărită de un prinț, care se îmbolnăvește de dragoste și al cărui caz devine atât de disperat, încât medicii nu-l pot vindeca și orice speranță de însănătoșire este abandonată.

Și călătoriile vizionare reușite, pentru crearea ”corpului de înviere” (ținut captiv de Întuneric și care luptă pentru a se elibera de acesta), ale misticilor sufi iranieni sunt semnalate de o lumină verde ieșită din gura unei fântâni[4].

Aceeași temă revine în *Recitalul exilului occidental* al lui Sohravardi. Și aici, copilul Orientului este trimis în exil în Occident, simbolizat de orașul Qayrawan, care este același cu orașul menționat în Coran drept "orașul opresorilor". Recunoscut de poporul asupritorilor, el este pus în lanțuri și aruncat într-o fântână din care nu poate ieși decât noaptea, pentru momente trecătoare. De asemenea, simte o neputință tot mai mare din cauza oboselii, a uitării și a dezgustului. Apoi vine de departe mesajul familiei sale, purtat de o bufniță, care îl invită să pornească fără întârziere. Atunci, în lumina arzătoare care îl trezește, el pleacă în căutarea acelui Orient care nu este estul de pe hărțile noastre, ci care se află în nordul cosmic.

Există și variante masculine ale Cenușăresei în care rolurile sunt inversate și prințesa este curtată și cucerită de un mic băiat de bucătărie sau de un păstor. Potrivit uneia dintre ele, regele își depune prețioasa prințesă pe vârful unui munte de cristal, proclamând că oricine va reuși să escaladeze versanții alunecoși ai acestuia o va avea de soție. Eroul, "negru ca o măturătoare și mereu lângă sobă", o cucerește urcând pe versanții abrupți călare pe un mic bou.

Acest "bou fermecat" apare foarte des în basme și, aparent, este deseori simbolul muncii și al trudei.

O poveste spusă printre păstorii și țăranii slavi este despre o fecioară cu părul de aur. Această prințesă este fiica unui rege al cărui palat de cristal este construit pe o insulă. Ea stă însoțită de douăsprezece fecioare la o masă rotundă - o masă care poate fi asimilată cu masa rotundă a regelui Arthur și a celor doisprezece cavaleri ai săi. Lumina aurie din părul prințesei se reflectă pe mare și pe cer în fiecare dimineață, în timp ce ea îl piaptănă. Numele eroului este George, iar acest George este în mod evident o rudă a Sfântului Gheorghe din creștinism. La îndeplinirea sarcinilor sale impuse - dintre care una este colectarea perlelor împrăștiate și pierdute din colierul rupt al prințesei, iar alta recuperarea inelului pierdut de pe fundul mării - George se află față în față cu fecioara. După care aceasta se ridică de pe scaun și, desfăcându-și coafura, expune la vedere splendoarea minunatului ei păr, care avea aspectul unei cascade de raze de aur și o acoperea din cap până în picioare. Lumina glorioasă care strălucea din el a orbit ochii eroului și acesta s-a îndrăgostit imediat de ea. George este ucis, dar este readus la viață de către prințesă, care toarnă peste el apa vieții (la fel în Harap Alb).

Eroina noastră este o ființă inițial strălucitoare, redusă la o stare de obscuritate sau eclipsă temporară, dar în cele din urmă readusă la splendoarea ei imaculată. Într-o poveste Zulu, o fată, al cărei frate o urmărește cu intenții criminal are aventuri asemănătoare cu cele ale Cenușăresei. Inițial, "trupul ei strălucea, pentru că era ca arama", dar "a luat niște pământ negru și și-a mânjit trupul cu el", eclipsându-și astfel strălucirea naturală. În cele din urmă, însă, ea a fost urmărită de șef, care a văzut-o "murdară și foarte neagră", intrând într-un lac (citoplasma celulei) și ieșind din ea "cu trupul strălucind ca arama", îmbrăcându-se în haine și podoabe care ieșeau din pământ (elementele virusului clonat – anvelopa lipidică, matricea și capsida) și comportându-se ca o eroină strălucitoare, cum era de fapt în realitate.

Potrivit profesorului de Gubernatis (Zoological Mythology, ii, 2813), legenda papucului pierdut se bazează "în întregime pe dublul sens al cuvântului **apad**, adică cine nu are un picior, sau

4 A se vedea ”*Omul de lumină în sufismul iranian*” de Henri Corbin.

care este măsura piciorului (fie pasul, fie papucul)" (op. tit, i, 31). ADN-ul, cu cele două catene, poate fi privit ca având două picioare, pe când ARN-ul poate fi privit ca având un singur picior și necesitând încă un ARN genomic pentru a fi întreg.

De multe ori numele personajelor din basme dezvăluie semnificații ascunse.

În Brazilia, povestea *Cenușăresei* este cunoscută sub numele de "*Dona Labismina*". Potrivit acestei versiuni "Labismina" este numele unui șarpe care era încolăcit la gâtul eroinei când s-a născut, dar care ulterior trăiește în mare și joacă rolul de **zână naşă**. Este evident că numele este o formă a termenului *l'Abysme*, Marele Abis, Șarpele Mamă al Înțelepciunii nedesluşite, care locuia în oceanul primordial și insondabil. "Zeița Hathor" - uneori considerată identică cu Isis, iar alteori ca mamă a acesteia - "apare", spune domnul Weigall, "uneori ca șarpe, iar alteori este *zâna naşă*".

Foarte frecvent, *Cenuşăreasa* însăși este numită Maria, Mara, Marietta sau Mariucella. Numele Maria este identificat de unii autori cu Miriam, care înseamnă *cea tristă și nefericită*, steaua mării, o picătură de mare; alții îl derivă de la Mara Nereida, "al cărei nume poate exprima sclipirea fosforică a suprafeței mării, așa cum numele Maira exprimă scânteierile stelei-câine Sirius". La sârbi, numele *Cenușăresei* nu este Cenușăreasa, ci Mara. În Corsica, *Cenușăreasa* se numește Mariucella, iar mama ei - ca și Hathor - ia forma unei vaci. "Liniștește-te, Mariucella", spune vaca, "eu sunt mama ta". În Sardinia, *Cenușăreasa* se numește Barbarella, în mod evident un derivat din Barbero și Barbelo, ambele fiind nume gnostice pentru Înțelepciune. "Derivarea lor", spune domnul Mead, "este foarte incertă", dar Barbara înseamnă *un străin*, cineva din altă țară (genomul viral este un străin pentru celulă), iar sensul devine clar dacă ne referim la *Coborârea Soarelui*, în care Shri cea strălucitoare și luminoasă spune: "Eu sunt fiica unui rege dintr-o țară îndepărtată". Aceeași idee este de asemenea subliniată într-o versiune siriană a acestui mit solar, în care Copilul Soarelui spune: "M-am îmbrăcat ca ei, ca să nu ghicească că am venit de departe, dar dintr-o ocazie sau alta au aflat că nu eram din țara lor".

Silabele **Ella**, care apar în Mariuc-**ella**, Barbar-**ella** și Cinder-*ella* (Cenușăreasa), provin din grecescul **Ele**, care înseamnă *strălucitor* sau *dătător de lumină*. **Ele** este rădăcina lui Eleleus, unul dintre numele de familie ale lui Apollo și Dionysos. Se regăsește și în **Ele**uther, fiul lui Apollo, în Helios, Soarele, și în S**ele**ne, Luna. Numele Iunonei *Lucina* - adică al Iunonei în aspectul ei de Dătătoare de Lumină - era **Ele**utho. Hellespontul își ia numele de la Helle, o fecioară care a fugit din casa tatălui ei pentru a scăpa de asuprirea soacrei sale, dar a căzut de pe un nor în mare și s-a înecat. Această Helle trebuie să fie o rudă a lui Helios Soarele, iar înecarea ei este probabil o relatare poetică a Soarelui care se scufundă în mare (a virionului care pătrunde în citoplasma celulei).

În Finlanda, *Cenușăreasa* este cunoscută sub numele de "Frumoasa Clara". Clara este derivat din *clareo*, și înseamnă luminos, strălucitor, clar, limpede, strălucitor la vedere. La Bologna, Cenușăreasa - CINDERELLA se numește *Zizola* ; evident, o derivare din Ziza, care era una dintre denumirile lui ISIS.

Potrivit unei variante evreiești, numele Cenușăresei este *Cabha*, cuvânt care înseamnă *Aurora*. Aurora. derivat din *aurum*, înseamnă frumusețea aurie a dimineții, Zorii cu degete roz.

În Iutlanda, *Cenușăreasa* se numește Lucy, de la *lux*, *light*, sau *luceo*, *I give light* (Eu dau lumină). Lucy, derivat din același radical ca și Luna (Moon) și Lucifer cel care aduce lumina, înseamnă "un copil strălucitor născut la răsăritul soarelui sau în zorii zilei".

Se vede astfel că numele populare ale *Cenușăresei* sunt la fel de ascunse și semnificative ca și cuvântul clasic Psyche din mitul grecesc. Psyche, care are multe în comun cu *Cenușăreasa*, înseamnă Suflare sau Suflet, iar prin consens aproape general Psyche este considerată ca fiind simbolul scânteii sufletului întemnițat în corpul material.

Pentru a ajunge la semnificația completă a numelui *Cenușăreasa*, se poate face referire la o poveste hindusă intitulată de traducătorul său englez (?), *A Heifer of the Dawn* (O junincă a zorilor). O junincă apare frecvent ca **zână naşă** a *Cenușăresei*, iar uneori micul animal are coarne de aur,

"Toată dulceaţa", spune *Rig-Veda*, "este adunată în junincă", cea roşie a zorilor, iar cuvântul *junincă* este încă folosit în Orient pentru a desemna *o soţie* sau *o regină*. Viţeaua cu coarne de aur este Hathor, dătătoarea vieţii lichide, iar coarnele de aur sunt coarnele de aur ale Lunii noi.

Diana apare în repetate rânduri cu semiluna aşezată astfel încât să pară coarnele unei vaci, iar acelaşi aranjament poate fi văzut în figura de mai jos.

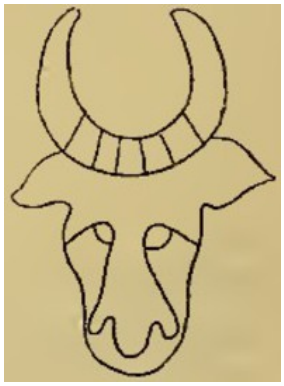

Povestea numită *O junincă a zorilor* se referă la o prinţesă care îşi voalează identitatea sub masca unei roabe şi care apare zi de zi unui rege cu inima frântă şi care urăşte femeile. Această "junincă a zorilor" posedă caracteristicile evazive şi contradictorii ale *Cenuşăresei* şi ale frumoasei Shulamita. Mai întâi apare îmbrăcată în albastru închis, ca o întruchipare a nopţii cu Lună nouă; apoi seamănă cu cerul dinaintea zorilor atinse de prima dungă de roşu şi remarcă: "O, rege, sunt tânără, dar sunt mai bătrână decât tine". În continuare, ea seamănă cu o întruchipare a sevei copacului tinereţii şi remarcă faptul că numele ei este Madhupa-manjari, "un mănunchi de flori pentru băutorii de miere". În continuare, ea pare în ochii regelui ca o întruchipare a rouă-i dimineţii şi ca o emblemă a iubirii care se ridica din cenuşă în propria lui inimă întruchipată într-o formă feminină ; apoi, ca o esenţă întruchipată prin voinţa Creatorului într-o formă cu totul diferită, dar la fel de delicioasă şi ca o pace întruchipată a propriei minţi a regelui. Apoi, ea pare în ochii Regelui ca nectarul reconcilierii în formă feminină şi pe buzele ei era un zâmbet care stătea ca lumina soarelui. În cele din urmă, ea pare ca o gură de nectar al iubirii doritoare întruchipată într-o formă feminină. Regele dezorientat şi extaziat, devenit "bolnav de dragoste", exclamă că avea nevoie doar de atingerea mâinii ei pentru a izbucni în flăcări. Atunci ea îl priveşte cu o gravitate batjocoritoare şi îi spune : "Sunt simptome foarte periculoase şi alarmante pentru medic. Cazul tău este grav". Regele spune : "Mă poţi asemăna cu un foc care era aproape stins şi nu mai putea fi reaprins. Şi apoi a izbucnit din cenuşă cu o flacără pură cum nu mai scosese niciodată". Pe jumătate speriată şi pe jumătate râzând, Juninca Zorilor exclamă ; "Aryuputra, lasă-mă să plec. Nu ai ghicit că eu sunt regina ?" Ulterior, regele remarcă : "Nu am spus bine că eu sunt focul şi ea combustibilul ? Sau nu mai degrabă eu sunt combustibilul şi ea este focul, căci cu siguranţă ea mă arde ca o flacără?".

În Catalonia, *Cenuşăreasa* este cunoscută sub numele de "Suflătorul de foc" din cauza ocupaţiei sale, iar în Iutlanda este numită "Biciuitorul cenuşii", "biciuitor" însemnând a agita sau a împinge. Astfel, se pare că *Cenuşăreasa*, cea luminoasă şi strălucitoare, care stă printre scrum şi menţine focul aprins, este o personificare a Duhului Sfânt care locuieşte nestingherit în mijlocul cenuşii fumegânde a Divinităţii latente a Sufletului, care nu s-a stins niciodată în totalitate, şi care, prin îngrijire răbdătoare, o transformă în flacără.

Burdufurile de mai jos reprezintă, fără îndoială, pe cele ale suflantei cereşti de foc. Figura a treia se distinge prin crucea lui Lux, iar acest semn marchează figura a patra ca fiind o reprezentare a Fecioarei însăşi. În Finlanda, *Cenuşăreasa* se numeşte Tuna, care este un diminutiv al lui Kristuna sau Christina, adică Hristos personificat ca fetiţă.

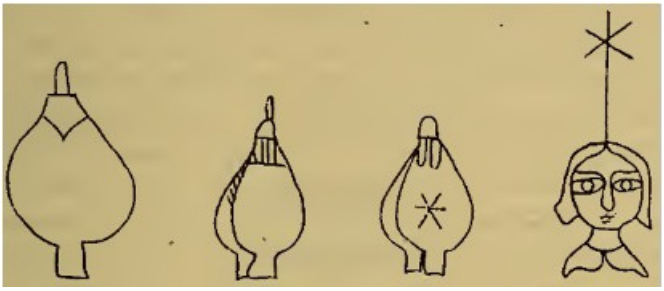

Simbolurile care apar în mod dominant în Cenuşăreasa sunt: *papucul*, *rochia*, *animalele* şi *personajele principale*. Simbolurile le permit oamenilor să meargă dincolo de ceea ce este cunoscut sau văzut prin crearea unei relații între alte concepte şi experienţe foarte diferite.

Wahju Kusumajanti, Arinda Anggana Raras, și Zulidyana Dwi Rusnaiasari de la Departamentul de Engleză-Facultatea de Arte și Științe Umaniste, Universitatea Islamică de Stat din Surabaya, Indonezia au scris un eseu intitulat ”*Simbolismul în trei versiuni ale poveștilor Cenușăresei, o analiză a reprezentării*”, utilizând trei versiuni ale Cenușăresei și anume cele scrise de Katharine Pyle, Charles Perrault și Disney, folosind teoria reprezentării de Stuart Hall pentru a descoperi semnificațiile simbolurilor. Noi vom extrage câteva semnificații mai interesante din ”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier și Alain Gheerbrant.

Astfel:

Papucul:

A umbla încălțat, înseamnă a lua în posesie pământul. încălțămintea devenind astfel simbolul dreptului de proprietate. Hermes. *protectorul granițelor si al călătorilor care le treceau, este un zeu încălțat, căci stăpânește în mod legitim pământul pe care se află.* P*e pământul Islamului, străinul trebuie să treacă descălțat pragul casei gazdei sale, arătând prin aceasta că nu are nici un gând revendicativ, nici un drept de proprietate de care s-ar putea folosi ; solul moscheilor, ca şi cel al sanctuarelor, nu aparţine oamenilor, de aceea ei trebuie să se descalţe pentru a călca pe el. În tradițiile occidentale, încălțarea ar avea o semnificație funerară: un muribund este pe punctul de a pleca. Pantoful lui, lângă el, arată că nu mai este în stare să umble, vădește prezenta morții.*

Dar aceasta nu este singura lui semnificație. Nu simbolizează doar călătoria în direcția celeilalte lumi, ci în toate direcțiile. Este simbolul călătorului. Se prea poate ca tradiția relativ recentă a pantofilor puși în fata căminului pentru a primi darurile de la Mos Crăciun să se inspire inconștient din acest simbol (de fapt dorința inconștientă de a primi copilul genomul străin care-i va asigura nemurirea).

În China de Nord, cuvântul pantof se pronunța la fel cu cel care înseamnă <u>înțelegere reciprocă</u>. De aceea, o pereche de pantofi simbolizează armonia cuplului şi era oferită drept dar de nuntă.

Pantofiorul pierdut de Cenuşăreasă în palatul prințului, când a fugit de-acolo la miezul nopții, o reprezenta pe tânăra fată. Uimirea a ajuns la culme când Cenuşăreasa o scos din buzunarul ei semnul recunoașterii, dovada de netăgăduit. celălalt pantofior pe care îl încălță: dovada identității persoanei. Prințul (clona celui de-al doilea ARN al genomului viral) care se îmbolnăvise de lingoare de la plecarea ei, fericit că o regăsește, deşi era săracă şi îmbrăcată în zdrențe (fără elemente celulare care ar împidica-o să încapă în capsidă), a luat-o de soție pentru frumusețea ei.

După un vechi obicei rusesc, la masa de nuntă, şervetul miresei şi cel al mirelui trebuiau împăturite astfel încât să închipuie o lebădă şi, respectiv, o gheată. La biserică, mireasa căuta să calce prima pe covorul de satin roz pe care se săvârşeşte rostirea legământului în ceremonia ortodoxă, pentru a-şi domina soțul (amintiți-vă de Lilith); în seara nunții, ea trebuia să-şi descalțe

bărbatul, ale cărui cizme conţineau una, o cravaşă, cealaltă, bani. La samoezi, datina cere ca logodnicul să-şi pună la încercare aleasa, aceasta trebuind să-i coasă o pereche de cizme de blană.

Rochia: *Conform cărţii "The lost language of symbolism" (Limbajul pierdut al simbolismului), vol. II, de Harold Bayley, veşmintele variate pe care le îmbracă în mod succesiv evaziva Cenuşăreasă sunt descrise în detalii explicite. Despre una se spune că a fost "ţesută din stelele cerului"; alta din raze de lună; alta din raze de soare. Se mai precizează că "rochia este fără crăpătură sau cusătură". Acelaşi lucru se spunea şi despre cămaşa lui Heistos şi aşa este şi capsida virusului. Potrivit Imnului Robei de Glorie,[5] are proprietăţi muzicale. Cel de-al 90-lea cuplet al Imnului spune :*

> *"Am auzit sunetul muzicii sale*
> *pe care o şoptea în timp ce cobora."*

În mod similar, Cenuşăreasa are o rochie care "sună ca un clopoţel când coboară scările". Această haină remarcabilă este descrisă ca fiind acoperită cu clopoţei şi lanţuri de aur. Uneori este o
rochie "de clopoţei", iar alteori "o haină de clopoţei de aur". Aceşti clopoţei de aur sugerează imediat ***sistrul*** *zeiţei Isis. Sistrul, un instrument format din clopoţei de aur care, atunci când era scuturat, făcea muzică la Festivalurile ei, era un simbol al Trezirii. "Sistrul", spune Plutarh, "arată că*
lucrurile care sunt trebuie să fie scuturate şi nu încetează niciodată din mişcare, ci sunt ca şi cum ar fi trezite atunci când dorm şi sunt leneşe". Sunetul pătrunzător al cornului lui Roland era audibil "la cincisprezece leghe distanţă"; sunetul clopotelor de aur ale Cenuşăresei se auzea "la două sute de leghe de jur împrejur", iar faptul că încetau să sune era semn de nenorocire.

Uneori, Cenuşăreasa era îmbrăcată din cap până în picioare în negru, dar este o trăsătură aproape universală a poveştii faptul că ea stă lângă sobă şi îşi înnegreşte faţa cu funingine sau cenuşă. Porecla Cenuşăresei este uneori "faţa plină de funingine", iar o versiune relatează cum prinţul îi smulge deghizarea şi descoperă sub funingine un chip ceresc.

Rochiile ei supranaturale şi mistice par să simbolizeze, fără îndoială, trezirea, creşterea şi apoteoza finală a Înţelepciunii în minte.

De regulă sunt în număr de trei, fiind echivalentul elementelor virusului clonat – anvelopa lipidică, matricea şi capsida.

Animalele: *Există mai multe animale care sunt folosite în poveşti: şoareci, şobolani şi şopârle. Aceste animale sunt considerate animale murdare. Şobolanii se găsesc de obicei în tunelul de apă, în canal şi chiar în unele locuri dezgustătoare. Şoarecii şi şopârlele sunt la fel. În poveşti, zâna naşă le transformă în cai, servitori şi chiar într-un vizitiu. Ele devin totuşi personajele care o*

---

5 Un poem gnostic inclus printre *Faptele* apocrife *ale Apostolului Toma*. Aceste versuri, cunoscute în general sub numele de Imnul Sufletului sau *Imnul Robei de Glorie*, nu au însă nimic de-a face cu textul original grecesc al Faptelor lui Toma (936 d.Hr.), iar stilul şi conţinutul lor sunt cu totul străine de context. Este format din 105 cuplete şi este o variantă masculină a coborârii lui Ishtar în lumea subterană. Părinţii cereşti decid să-şi trimită fiul într-o căutare dificilă a unei anumite Perle care, aflată în mare, este păzită de un şarpe cu respiraţie puternică. În acest scop, Băiatul este lipsit de hainele sale regale şi i se promite că la întoarcerea cu perla i se vor restitui veşmintele sale magnifice. El coboară în ţinutul Babel, lângă şarpele care respiră tare şi aşteaptă ocazia de a câştiga perla. Dar, treptat, localnicii din Babel l-au ademenit pe băiat să uite de originea sa înaltă şi de misiunea sa şi, din cauza greutăţii proviziilor lor, s-a scufundat într-un somn adânc - între timp, Părinţii, percepând tot ce se întâmpla, au devenit neliniştiţi şi i-au adresat o scrisoare Fiului lor. "Scoală-te şi trezeşte-te din somn, adu-ţi aminte că eşti Fiul unui rege, vezi pe cine ai slujit în sclavia ta, aminteşte-ţi de perla, aminteşte-ţi de haina ta glorioasă, aminteşte-ţi de mantia ta splendidă. Tot aşa genomul străin din noi trebuie trezit prin unul din mijloacele prezentate în literatura ezoterică.

ajută pe Cenușăreasa să meargă la bal. Așadar, se poate presupune că animalele reprezintă clasa inferioară., adică elementele celulei care ajută genomul viral să se cloneze.

Personajele principale: Există cinci personaje principale în poveștile *Cenușăresei* care sunt clasificate ca simboluri, cum ar fi *Cenușăreasa*, *Zâna Naşă*, *Prințul*, *mama vitregă* și *surorile vitrege*. Personajul ***Cenușăresei*** în sine simbolizează **doliul** deoarece este mereu acoperită de cenușă. Al doilea dintre personajele principale este ***zâna naşă***. *Zâna naşă* poate face magie și poate transforma visul *Cenușăresei* în realitate. Ea vine atunci când *Cenușăreasa* are cea mai mare nevoie de ea și știe ce este mai bine pentru ea. În versiunea Disney, *zâna naşă* este cea care o avertizează pe Cenușăreasa că magia durează doar până la miezul nopții, iar după aceea totul va reveni la normal ca înainte. Următorul personaj principal este **Prinţul**. Așa cum am menționat, el este o clonă a ARN-ului viral care pentru a asambla virusul are nevoie de al doilea ARN simbolizat de Cenușăreasă.

Ultimele personaje principale sunt **mama vitregă** și **surorile vitrege**. Ele au fost întotdeauna nepoliticoase și crude cu Cenușăreasa, nefiind destul de frumoase ca ea chiar dacă purtau întotdeauna rochii frumoase. Ele simbolizează ADN-ul și respectiv cele două catene ale acestuia.

NOTĂ

În bamul *Cenușăreasa* al fraților Grim apare un amănunt interesant:

Într-o zi, tatăl mergea la târg și le-a întrebat pe cele două fiice vitrege ce ar putea să le aducă la întoarcere. "Rochii frumoase", a spus una. "Perle și bijuterii", a spus cealaltă. "Dar tu, Cenușăreaso", a întrebat el, "ce vrei?" "Tată", a spus ea, "rupe prima ***creangă*** *care se freacă de pălăria ta pe drumul spre casă și adu-mi-o". Așa că a cumpărat rochii frumoase, perle și bijuterii pentru cele două surori vitrege. În drum spre casă, când călărea printr-un pâlc de tufișuri verzi, o* ***creangă de alun*** *l-a atins și i-a smuls pălăria. Când a ajuns acasă, le-a dat fiicelor sale vitrege ceea ce ceruseră, iar Cenușăresei i-a dat creanga din tufișul de alun. Cenușăreasa i-a mulțumit, s-a dus la mormântul mamei sale și a plantat pe el o crenguță de alun. A plâns atât de tare încât lacrimile ei au căzut pe pământ și l-au udat. Acesta a crescut și a devenit un copac frumos. De trei ori pe zi, Cenușăreasa se ducea și stătea sub el, plângea și se ruga. De fiecare dată, o păsărică albă zbura și ea la copac și, dacă își punea o dorință, păsărică arunca jos ceea ce își dorise*.

Conform *"Dicționarului de simboluri"*, vol.1, pg. 91, a lui Jean Chevalier și Alain Gheerbrant, **alunul** simbolizează:

Iduna. zeița a vieții și a fertilității la germanii din nord, este eliberata de Loki. Metamorfozat într-un șoim, care o duce cu el sub formă de alună. Într-o poveste Islandeză, o ducesă stearpă se plimba într-un crâng de aluni, pentru a-i întâlni pe zeii care o pot ajuta să aibă un copil. Aluna apare adesea în riturile de nuntă: la Hanovra. tradiția cerea ca mulțimea să-i întâmpine cu strigatul alune, alune pe tinerii căsătoriți; mireasa împărțea alune în a treia zi de la nuntă, pentru a marca astfel consumarea căsătoriei. La maloruşii din Volhânia. la ospățul de nuntă, soacra presară alune și ovăz pe capul ginerelui; în sfârșit, expresia a sparge alune era folosită în Germania ca eufemism amoros.

S-ar părea, deci, că acest arbore al fertilității a devenit adesea un arbore al desfrâului. În unele regiuni ale Germaniei, cântecele folclorice opun alunului bradul, ca arbore al statorniciei.

În lumina practicilor din evul mediu, se explica de ce căutătorii de izvoare și de comori folosesc o nuielușă de alun; metalele coapte în pântecul Pământului-Mumă, precum și apa do Izvor, dovedesc inepuizabila fertilitate a acestuia, pe care o stârnește prin homeopatie nuielușa din lemn de alun. Mannharat semnalează că în Normandia. vaca era lovita de trei ori cu o nuia de alun ca să dea lapte; Iar din documentele unul proces de vrăjitorie care o avut loc în Hessen în 1596, el extrage următorul citat; dacă în noaptea Walpurgiei, sus-numita vrăjitoare bătea vaca folosind ***nuiaua diavolului****, această vacă dădea lapte tot anul. Iată cum alunul, arbore al fertilității, devine încetul cu încetul un arbore al neînfrânării. al destrăbălării și, în cele din urma, al diavolului. În tradițiile celtice, alunul va fi adesea legat de practicile magice. Mitologia germanică face din el un atribut al zeului Thor.*

În toate textele din Insulele britanice, alunul, coli și scorușul, care nu sunt întotdeauna bine diferențiate în lexicografie, trec drept arbuști având proprietăți magice. În această calitate sunt frecvent utilizați de către druizi sau poeți ca suport al incantației. Cea mai notabilă utilizare a alunului este gravarea în lemn a acelor ogam sau litere magice. Alunul se învecinează în aceasta utilizare cu tisa și cu mesteacănul. Iar aluna este adesea considerată un fruct al științei. Unul din regii mitici al Irlandei este numit MacGulll. fiul alunului.

Simbol al răbdării și constanței în dezvoltarea experienței mistice, ale cărei roade se lasă așteptate.

M-a făcut asemenea alunului
care înflorește grabnic în lunile întunecoase
și-și lasă multă vreme așteptate doritele roade.
(Hadewijch din Anvers)

Creanga de alun simbolizează ARN-ul viral. Rezultatul muncii acestuia este *virionul* (o piatră) simbolizat de aluna tare ca piatra. Vaca bătută cu nuielușa de alun simbolizează celula, iar laptele ”dat tot anul” simbolizează producţia de virioni.

În România, aluna este înlocuită de nucile primite de colindător ca rezultat al colindului de anul trecut, ARN-ul fiind simbolizat de toiagul folosit de acesta pentru a colinda, nuca simbolizând virionul iar miezul, ca două creiere, cei doi ARN ai genomului viral.